~Dragoste neânţeleasă~

Maria Mihaescu

Aceasta poveste este rodul fictiunii, si nu are nici o legatura cu vreun fapt din realitate.

Enjoy reading it!

Din jurnalul lui Elizabeth

28 mai, seara după o zi de şcoală:

Să ştii că în momentele acelea îmi doream să fii intrat în pământ cu tot cu scaun, sau să nu fii venit nici măcar cu gândul până acolo. Te uram cu înverşunare. Nu. Îmi impuneam să te urăsc. Şi totuşi erau momente în care reuşeam. Dar apoi, mă înmuiam din nou, ca un miez de pâine uscată, în apa fierbinte. Şi din nou te priveam fără să vreau, căutându-ţi privirea aceea pătimaşa. Apoi simţeam cum mi se scurge si ultima fărâmă de control şi zbura cel mai mic grăunte de energie din mine. Pieptul se revolta puternic. Sufletul se răsucea în mine şi dorea să zboare către locul lui de veci. Parcă îl simţeam cum se ridică.

Te vedeam. De fapt …nu! Te observam, te priveam, te contemplam. Da, cu siguranţă...tu nu ieşeai în evidenţă nici prin postura ta, nici prin haine. Nu! Poate prin faptul că, stresat fiind sau poate din obicei, fumai ţigară după ţigară fără a te opri. De parcă lipsa unui fum te-ar fi durut. Nu te durea. Eşti doar dependent de ele. Dar pe mine m-au durut... mai multe. Poate durut e un cuvânt prea dezbrăcat pentru a spune ce am simţit. Ruşine, ură, mă simţeam mai rău decât mediocră. Tu mi-ai impus aceste sentimente prin gestul tău necugetat. Nu ştiu ce doreai de fapt. Să mă înjoseşti? Să îmi arăţi că mă simt prea mândră şi că nu am dreptul la fericire?

Ai reuşit!!!

Mi-ai reamintit că fericirea mea nu e niciodată completă. E adusă în monotonia zilelor mele numai în frânturi. Niciodată în întregime. Doar fâşii. Toate limitate. M-a durut că te distrugeai din proprie dorinţă. M-a sfâşiat clipă cu clipă gândul că doreai să vezi câtă prostie se ascundea sub masca de frumuseţe imperfectă şi pictată. Ai dreptate, nu obişnuiesc să fiu aşa. Chiar nu sunt, de fapt. Eu ...mă pierd în vise, în fantezie şi ficţiune de fiecare dată când ceea ce se numeşte viaţă încercă să mă îndepărteze de ceea ce caut şi doresc să îndeplinesc. Pielea mea albă ca laptele,prea albă pentru locul în care se presupune că trăiesc, se schimbă imediat în roşu aprins, când adrenalina îşi înţeapă graficul, iar obrajii ard mocnit la temperaturi aberante, mâinile reci ca gheata transpirându-mi de fiecare data când încerc să demonstrez ce sunt cu adevărat. Ce caut?

Nu ştiu. Obişnuiam să cred că doresc să devin chirurg. Mi-am schimbat părerea când am observat că de fapt nu aş putea toci atâta biologie niciodată. Apoi mi-am dorit să fiu un avocat. Aceeaşi explicaţie. Următorul lucru a fost să devin renumită pentru calităţile mele în programare(algoritmică şi toate cele). Am renunţat în momentul în care mi-am dat seama că este un job prea materialist,

prea interesat de lucrurile vizibile si simţibile doar pe pământ. Prea robotic pentru mine. Apoi am început să visez chiar şi în realitate. Nu mai doream nimic realist ci numai ceea ce îmi imaginam că m-ar putea face măreaţa şi poate chiar sacră. Gânduri aiurite de adolescentă. Toate mi le amintesc acum. Acum când ar trebui sa mă prefac că nu au existat niciodată pentru a fii suficient de matură pentru tine. Gândul de a deveni scriitor mă îngrozeşte. Nu am încredere în puterile mele. De fapt nu mă cunosc deloc. Mă numesc Elisabeth şi am aproape 16 ani. De asta sunt sigură. Dar apoi nu mai sunt sigură de nimic. Nu mă pot caracteriza pentru că sunt mereu altfel. Niciodată la fel. Maturizată înainte de vreme, nu din cauza greutăţilor ci din cauza încăpăţânării de a suferii cu orice preţ, de a fii eu personajul principal în orice moment. Sunt o schizofrenică ne-nebună. O nebună normală.

Defecte? Probabil, cel mai mare defect este faptul că am o inimă nebună, zbuciumată şi masochistă. Mă îndrăgostesc, nu ,nu pot spune ca mă îndrăgostesc. Îmi place să sufăr pentru iubiri imposibile. Tu eşti una.

Ah ce ochi verzi nebuni, obosiţi şi zburdalnici.

Te urăsc Victor pentru că te credeam doar rodul ficţiunii mele şi eram sigură că nu o să exişti niciodată, nici măcar dacă m-aş fii concentrat suficient de puternic şi de mult. Eram sigură că nu te puteam aduce la viaţă. Te urăsc pentru că îţi sunt inferioară şi pentru că nu mă voi putea ridica niciodată le nivelul aşteptărilor tale. Te urăsc pentru că eşti prea învârsta pentru mine. Cel puţin aşa ar spune societatea…

Ah Victor, dacă ai fi rămas tu în cel mai sigur loc din lume şi atât . În interiorul imaginaţiei mele. Poate te-aş fi iubit şi acum, şi te-aş fii căutat până la capătul zilelor mele. Dar faptul că ştiu că exişti, iar tu nici măcar nu iţi mai aminteşti de prezenţa mea în sală, în după amiezile în care stai la biroul tău masiv din lemn de nuc cu soţia ta alături, citind cărţoaie imposibile de filozofie, mă înnebuneşte. Îmi arde inima şi mi se usucă sufletul ca o felie de portocală în valul de căldură al lui iulie.

Cât te urăsc, şi totuşi cu cât mai mult ar trebui să o fac…ah!

Penultima Marți

Chiar dacă ştiam ceea ce avea să se întâmple, nici măcar la sfârşitul zilei nu am reuşit să realizez cu exactitate schimbarea ce aveam să o suferim cu toţii.

Când m-am trezit ploua. Ploua deja de câteva zile si mă simţeam de parcă urma sa ne transformam cu toţii în peşti cu ochii mari şi bulbucaţi,mirosind a mâl pentru totdeauna, în momentul în care mi-am dat seama că va fii o zi ploioasă. Parcă mă şi transpuneam deja în rolul principal, cel al Micii Sirene a lui Andersen. Îl identificam pe Victor cu personajul romanului,cu prinţul, dar erau atâtea diferenţe. Mi se părea că oricât de mult mi-ar fi plăcut de el, nu puteam să fiu la fel de îndrăgostită ca şi Catherine Earnshaw de Heatcliff, de personajul din viaţa mea. Terminasem de citit, absorbită , Alchimistul lui Coelho, aşa că nu oboseam şi nu încetam să nu caut ceva semne pe care să încerc să le interpretez în felul în care aflasem în carte. Chiar încercam să îmi ascult inima. La 9 jumătate am pornit de acasă. Mi-am pus ca de obicei căştile în urechi şi am ieşit în ploaie cu o umbrela albă. Ascultam Chopin, când deodată am simţit cum un fulger îmi străbate întreg corpul şi o puzderie de fluturi se răspândesc în interiorul meu. Era un presentiment. Dar cum trebuia să îl interpretez? M-am hotărât să îmi întreb inima, aşa cum făcea tânărul păstor al lui Coelho, gândindu-mă că acea voce interioară, care îmi va da răspunsul cel mai spontan, avea să fie inima mea, care îmi vorbea.

-Ce este? O să îmi spună în sfârşit Victor că mă iubeşte?o întrebam in gând…însă nu primeam nici un răspuns. Auzeam doar sunetele din exterior. Doar melodia de pe mp3. Câtă dezamăgire.

-Dar avalanşa aceasta ce o simt în mine acum, este o premoniţie a fericirii?

-Nu…

Aveam un răspuns. Dar nu mă mulţumea. Nu îmi plăcea răspunsul aşa că nu l-am considerat, prefăcându-mă că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat cu adevărat. La şcoală în prima pauză a avut loc prima bubuitură. Primul tunet dinaintea furtunii. Victor pleca. Oricât încercam să nu mă gândesc nu reuşeam, aşa că mi-am amintit că cifrele îţi pot distrage atenţia, hotărându-mă să fac sudoku.

Inevitabilul s-a produs o oră mai târziu. Victor a intrat în clasă şi ne-a confirmat în stilul lui: printr-un discurs care semăna orbitor de mult cu unul politic, că avea să plece. Ne lăsa. La două bănci distanţă o fată începuse să plângă. Helene. În spate mai erau câteva cu lacrimi în ochi care se abţineau. Atunci a început chinul. Mai întâi am simţit cum în gâtul meu se formează o gaură imensă prin care parcă bătea un vânt sfâşietor. Inima mea nu mai tremura, nu mai murmura nimic, nici un cântec nici o poveste, sufletul nu mai tresărea, fluturii nu mai zburau. Parca au fost toţi arşi şi îngheţaţi de un val de tristeţe. Lacrimile. Nesăbuitele şi aiuritele lacrimi se zbuciumau în canalele lacrimale, să iasă, dar îmi încleştam nebuneşte maxilarul, dinţii îmi scrâşneau în strânsoare, mâna dreaptă îmi tremura groaznic, respiram din ce în ce mai greu şi simţeam cum îmi amorţeau picioarele. Pielea mi se învineţea şi nu îmi mai simţeam deloc membrele inferioare. Când mă uitam în ochii lui nu puteam să nu observ disperarea cu care îmi căuta privirea, disperarea cu care dorea să îmi spună o întreaga poveste prin priviri şi atunci durerea se dubla, se tripla. Iar apoi nu puteam să îl privesc. Vocea lui mă înnebunea. Credeam că nu voi putea suporta şi că voi izbucni într-un plâns covârşitor şi groaznic. Îmi mutam rapid privirea nelăsându-l să îmi spună nimic prin acel limbaj pe care îl ştim cu toţii. Acel limbaj care nu are nevoie nici de cuvinte nici de exprimări pompoase ci numai de ochi. Îmi aruncam privirea pe orice obiect din sală care să fie într-un colţ opus celui în care se afla el. Nu înţelegeam de unde atâta durere, atâta suferinţă, când eu încă de la început îmi avertizasem inima să nu se îndrăgostească de el, deoarece nu avea decât de suferit dacă ar fii făcut una ca aceasta. Şi după ce că îmi era atât de greu să mă abţin, să înghesui în sufletul meu întreg infernul, el parcă nu dorea să accepte că nu îl puteam privi. Mă căuta şi se plimba fără încetare de parcă ar fii stat pe cuie sau pe jar. Dar cum se apropia de colţişorul meu cât de cât sigur, îmi schimbam imediat traiectoria privirii.

Dicta, explica, se încurca şi îi tremura din când în când vocea. Eu, mai scriam, uneori când mâna nu îmi trepida în ultimul hal. Dar apoi privirea mi se pierdea pe liniile caietului şi nu mai vedeam nimic, iar vocea i-o auzeam parcă de la mii de kilometrii depărtare. Degetele îmi erau reci ca gheaţa. Când îmi aminteam, respiram. Respiram adânc şi asta mă ameţea. Când s-a sunat, pentru prima oară, eu am rămas cu cărţile pe bancă, nepregătindu-mă. Mă uitam fix la el. Îi observam regretul din priviri, dar şi supărarea că nu dorisem să îl ascult, când el dorea să îmi comunice cel mai important lucru de faţă cu toţi, cu riscul să fii înţeles şi ei. Îi răspundeam cerându-mi iertare cu o expresie plină de chin şi întristare. Şi-a expus zâmbetul fals, diplomatic, care nu trăda decât tortura, nici de cum fericire. Mi-am luat mărul şi am muşcat sec şi fără putere din el. M-am repezit pe scări, fără vlagă, ieşind în ploaie, sperând ca măcar aceasta să mă mai trezească la realitate, să mă ajute să îmi revin, după calvar.

Am reuşit să râd, de colega mea care plânsese. Un râs ironic şi fals, însă suficient de bine din punct de vedere actoricesc, astfel încât ceilalţi să nu îşi dea seama. Teatru. Imediat ce am ajuns acasă am izbucnit în hohote. Am plâns suficient pentru acea zi, ca mai apoi să nu simt decât durere. Lacrimile

îmi secaseră. Până seara mi-am distras atenţia cu repetiţia piesei de teatru şi cu sudoku care se dovedea a fii destul de bun. Însă cel mai frică îmi era de noapte. De vise. Şi cu motiv.

Lovitura de Grație

M-am trezit cu noaptea-n cap. Deşi nu mai ploua, încă era înnorat şi deci destul de urât. Nu puteam să nu mă gândesc la întâlnirea de azi cu Victor. Era ceva inevitabil. Mă gândeam că va întârzia, dar că va veni şi că se va pune cu un scaun de la o bancă liberă lângă mine, ca de obicei, că va începe să dicteze probleme, sugestii şi rezolvări pentru ele. Că îi voi simţi din nou parfumul, care mă înnebunea de fiecare dată şi că azi nu îmi va mai fii atât de greu de suportat. Mă gândeam că odată ce lacrimile mi-au secat şi mă obişnuisem cu ideea, odată ce dădusem afară toată schingiuirea nu mai puteam păţii nimic. Mă credeam imună. La toate orele mai puţin active şi captivante sudoku devenise partenerul meu de gândire. Îl foloseam ca pe o scăpare împotriva gândurilor. Când a venit vremea, m-am preagatit. Mi-am aranjat părul ondulat şi m-am mai dat o data cu puţin ruj pe buze. Ştiu că ii plăceau buzele mele pline. Nu pierdea niciodată ocazia de a le observa îndeaproape când eu scriam ce ne dicta. L-am surprins de mai multe ori fixându-le insistent.

S-a sunat. Pe coridor se lăsase liniştea, iar în clasă era un zumzet infernal. Îl aşteptam cu sufletul la gură, nerăbdătoare chiar. S-a deschis uşa mare, greoaie, veche şi jerpelită, acoperită pe dinăuntru cu piele neagră, desprinsă la mijloc şi ruptă, de parca ar fii scăpat din ghearele unui râs. Am observat cum ea, îmbrăcată într-o culoare prea stridentă ,care îţi obosea privirea în acea cantitate, a intrat în clasă. Nu era o adevărată scorpie. Poate o mică viperă, care se bucura în linişte de suferinţa noastră, a tuturora, şi se mai bucura de faptul că ne putea chinui în linişte, fără ca cineva să îşi dea seama că se juca de fapt cu minţile noastre şi ne şantaja emoţional. Ea a mers la catedră şi s-a instalat. Asta am observat-o cu colţul ochiului ,deoarece acum ochii îmi erau focusaţi pe privirea lui.

-V-am spus ieri, că o să faceţi cu doamna filozofie…nu? nu ne spusese, ba chiar ne promisese că o să vină el, cel puţin până la sfârşitul anului. Acea promisiune ne-a făcut pe toţi să ne facem anumite iluzii. Când am auzit aceste cuvinte parcă acea durere, vântul sfâşietor revenea. Doar că mult mai puternic. Dar nu începeam să îl privesc, chiar şi cu lacrimi în ochi.

Nu ştiam că această privire avea să îl chinuiască imediat ce pleca, pentru faptul că ne minţise. Acum vorbea în calitate de director. Nu mai era proful de filozofie. Era domul director. Nu mai era el. Era schimbat. Nu mai era omul care iubea filozofia. Era omul care juca jocul partidului şi îi satisfăcea interesele.

-Mâine o să vin eu. Şi tot eu o să vă închei situaţia…de parcă pe noi acum ne-ar mai fii interesat vre umpic notele. De parcă ne mai puteam gândi la aşa ceva. Îl priveam rugându-l fierbinte să nu plece, să nu închidă uşa, să nu ne lase, să nu mă lase, să nu îmi spulbere toate iluziile căci nu ştiam dacă mai eram în stare să înghit din nou iadul prin care trecusem cu o zi în urmă. A aruncat o ultimă privire în clasă, pentru a se asigura că îl aprobau toţi, ne ceruse să ne comportăm frumos cu ea, iar apoi m-a privit pentru o clipă, scurtă pentru ei, dar interminabilă pentru mine, îşi cerea iertare ca un căţeluş nou născut care a spart vaza favorită a stăpânei lui. Sunetul scos de uşa care s-a trântit a pus capac. Ştiam ce va urma. Tremurul incontrolabil, amorţeala, frigul, ameţeala şi în cele din urmă când ajungeam acasă un hohot de plâns. „ea" m-a scos la tablă. Mă ştia din generală, aşa că „şi-a permis". M-a pus să citesc problema. Nu ştiam dacă aveam să găsesc undeva în adâncuri un grăunte cât de mic de putere. Am inspirat adânc şi am început. Vocea îmi era stinsă şi tremura. M-am încurcat. Nu mai vedeam să citesc, vedeam prin carte. Pentru câteva secunde am făcut pauză,

încercând să îmi revin. Nimeni nu a râs, dimpotrivă tăcerea mormântală a clasei mă susţinea în durerea mea şi mi-o împărtăşea. Când o auzeam îmi aminteam ce obişnuia el să spună. Cât de diferit de logic şi normal suna el faţă de ea, de fiecare dată când scotea ceva pe gură. Cât de melodios şi totuşi grav, dar elegant şi stilat îi suna vocea lui Victor, pe când a ei era ca a unui copil de 6 ani care se mădăreşte şi se crispează. Stridentă şi uneori cu variaţii ale accentului. Mi-l aminteam când mă scosese ultima dată la tablă... replica lui mi se derula în minte"te voi ajuta eu". El mă certa frumos, în schimb ea, era poate nu răutăcioasa, dar chiar simţea cearta, pe când el o făcea zâmbind, ea o făcea serioasă şi ironică, de parcă nu am fii ştiut cu toţii ca ea ştie mai multă filozofie decât noi, nu pentru că ar fii mai deşteptă, ci numai pentru că o studiase un timp mai îndelungat. Scriam rapid şi destul de urât, dar ordonat aşa cum îmi ceruse el. În timp ce mai aşteptam să mai facă anumite comentarii, sau să spună o glumă destul de proastă,la care nu râdea nimeni, iar dacă o făcea cineva, era numai din respect, nu ca cele ale lui, la care râdea toată clasa, zdrobeam creta, bucată cu bucată, reuşind astfel să îmi distrag atenţia de la gândurile nedorite. Când în sfârşit s-a hotărât să ne lase…

-Deci o să facem şi următoarele lecţii până la sfârşit împreună, iar pe mâine aveţi ca te
Toţi am rămas cu gurile căscate la aceste vorbe, până când un coleg s-a hotărât să întrebe…
- Dar mâine, nu vine domnul Victor?

- Nu…aproape că ţipa, enervată de faptul că nu reuşeam să ne desprindem de el, nu reuşeam să nu mai sperăm încă la întoarcerea lui la noi. NU mai vine. Acum are alte îndatoriri şi nu mai are timp să vină şi la voi. Ca director nu poate să aibă decât un număr limitat de ore, şi a hotărât să continue să predea la clasa la care a fost şi diriginte. Că na, la ei a fost altceva, ştiu că nu sunteţi obişnuiţi cu ideea, dar în timp îl veţi uita.

Cuvintele ei îmi înjunghiau sufletul, din care ţâşnea sângele suferineti. Îmi simţeam cum mi se udă ochii şi obrajii. Îmi ascundeam cu părul faţa şi îmi ştergeam repede lacrimile, iar celelalte le înăbuşeam. Promisese. Ne-a putut minţii cu atâta uşurinţă? Chiar nu-i păsa. Auzi…să îl uităm. Niciodată. Nici în cele mai sumbre coşmaruri. Normal. Ea nu înţelegea. Nu ne înţelegea. Nu mă înţelegea. Nu era decât un alt pion pe tabla de şah a libidinoşilor şi dezgustătorilor, absolut înfiorător,diabolicilor,conducători ai partidului din care făcea parte. Uram partidul şi eram invidioasă pe clasa pe care o cunoşteam cel mai bine din liceu. Cei care ne-au fost ca şi nănaşii la intrarea în liceu, aveau să se bucure singuri de ceea ce noi pierdeam acum. Drumul până acasă şi cele douăzeci de minute în care m-am schimbat, am tras perdelele de soare, m-am băgat în pat şi am aşteptat-o pe mama să vină să mă întrebe ce făceam şi de ce doream să dorm la ora aceea , dacă eram supărată, dacă luasem o notă mică, dacă se întâmplase ceva la şcoală, dacă îmi făcuse cineva ceva…la toate am răspuns cu un nu înăbuşit şi rostit cu greu. Doar după ce a ieşit şi mi-a spus că mă lăsa să dorm, am fost liberă să eliberez totul. Am dormit, m-am trezit şi iar am adormit şi tot aşa de mai multe ori până la ora şapte. Trebuia să îmi fac tema ce ne-o dăduse"ea". Îmi venea atât de greu să deschid cartea aceea. Deodată mi-am amintit ce obişnuia el să spună despre ea, şi anume că ne-o făcuse cadou. Deci coşmarul cu el avea să mă urmărească mereu. Am hotărât că imediat ce voi termina anul, voi rupe acea carte în bucăţele şi o voi aprinde. Dar la fel de repede cum mi-a venit acesta idee a şi trecut, dându-mi seama că era doar un impuls aiurea şi iresponsabil, nejustificat. Am făcut tema şi am lucrat după cum ne învăţase Victor şi alte probleme. După care nu am mai putut. Mă simteam prea goală de energie şi prea obosită cu toate că dormisem atât de mult. Am încercat să citesc „Casa de la răscruce" a lui John Saul, însă era prea îngrozitoare pentru imaginaţia mea bolnavă de bogăţie. Deci am schimbat-o cu „Idiotul" lui Dostoievski. Îmi aminteam că o mai începusem odată şi îmi plăcuse, dar atunci era perioada olimpiadelor şi nu aveam timp deloc să citesc, aşa că o abandonasem pentru a o relua acum. Degeaba. Nu am reuşit să citesc decât un paragraf de la Prefaţă şi unul din primul capitol. Cuvintele „ei" îmi răsunau în cap,zgâriindu-mi inima milimetru cu milimetru, la fel şi ale lui. O mulţime de imagini din amintirile cu Victor îmi

bombardau gândurile. Îmi dăduse lovitura de graţie azi, de parcă încă o săptămână era enorm pentru el să mai aştepte. Terifiant .

Inima in mişcare rectilinie uniformă

… sau ultima joi din anul şcolar

Am intrat în biroul mare şi gol. Încă mă mai ţinea strâns de mână şi mă durea, aşa că i-am spus să îmi dea drumul. Şi-a cerut scuze şi m-a invitat să iau loc pe un scaun negru îmbrăcat în piele. Mă privea insistent şi aştepta explicaţiile. Trecuse o săptămână de la plecarea sa însă tot în amorţire îmi petreceam viaţa. Într-un târziu m-am hotărât să îi spun tot. Fără ocolişuri şi menajamente…

-V-am iubit…v-am iubit cu toţii. Doar că trei dintre noi au fost mai ataşaţi de dumneavoastră decât ceilalţi. Mai ataşaţi decât ar trebui să fie un elev de un profesor foarte bun.

-Cine sunt cei trei?întreba el cu un glas slab şi curios până în măduva oaselor.

-Unul dintre ei, este Mihai. El v-a iubit ca pe un tată, v-a văzut ca pe tatăl perfect care îl învăţa ceea ce lui îi plăcea cel mai mult. Un tată care putea să îl înlocuiască pe cel ce a murit, când el avea doar 8 ani, de cancer. Şi l-a durut foarte tare când v-a pierdut.

Apoi al doilea este defapt o ea. Helene. Ea chiar dacă încearcă să se comporte ca o adevărată femeie, pentru dumneavoastră , este încă o adolescentă în floarea vârstei, impulsivă şi care nu se poate stăpâni. V-a iubit ca fată, deoarece ea citeşte foarte multe poveşti de dragoste în care se implică emoţional şi neavând vreo experienţă personala i-a fost foarte uşor să viseze la dumneavoastră, să vă iubească la fel ca pe un bărbat sau cel puţin să creadă şi să se încăpăţâneze să creadă aceasta. A plâns neputând să se stăpânească, s-a descărcat şi în câteva zile şi-a revenit.

Apoi tăcerea a cuprins biroul.

- Şi al treilea? Cine este al treilea? Mircea?

-Din păcate nu. Mircea nu are nimic pe suflet. E la fel ca în totdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi nu are nici un regret. Şi chiar dacă îl are este foarte mic, reusid sa îl ascundă foarte bine, lăsându-ne impresia că este un foarte bun actor, deşi sincer nu este chiar aşa, cel puţin în piesele de teatru nu este, şi atunci mă îndoiesc că ar putea fi în viaţa de zi cu zi, când este mult mai greu să fii actor. Doar îl cunoaşteţi mai bine decât mine.

- Atunci cine este al treilea?

Am lăsat capul în jos privind numai spre inelul cu piatra negară ce îl aveam pe degetul mijlociu de la mâna stânga. Îmi ţineam mâinile încrucişate pe genunchi.

- Am încercat…i-am spus inimii mele…defapt, am prevenit-o să nu facă vreo prostie. I-am spus că nu trebuie să facă, sau să simtă nimic special în momentul în care nesătuii ochi vă priveau şi o informau dându-i şi ei imagini. Am încercat să o fac să vă urască, sperând că astfel voi ieşi

neşifonată din această perioadă a vieţii mele. Degeaba. Absolut degeaba. Aşa proastă, dar totuşi cunoscătoare a atâtor lucruri, ea m-a uitat pe mine şi a aruncat la coşul de gunoi raţionamentele mele. A început să cânte sonate, să recite sonete, iar mai apoi să danseze rumba şi vals de fiecare dată când eu vă simţeam parfumul, pe care îl inhalam cu o putere ca şi cum aş fii ieşit din apă după ce mă scufundasem cu zece minute în urmă. Când îmi umpleam plămânii, ea tresărea şi cânta de veselie. Dar apoi inevitabilul s-a produs. Lanţurile care ne legau s-au rupt şi atunci, chiar dacă fizic eram atât de aproape, la doar câţiva metrii în fiecare zi, aşa cum spuneaţi şi dumneavoastră, sufletele noastre se depărtaseră, erau la milioane de ani lumină distantă, iar inimile nu îşi mai auzeau trilurile una alteia. Se rupse. Acum totul era GROAZNIC. Nu ştiam ce mă lovise. La început, din cauza şocului, ea, inima, nu a putu face nimic, decât să se chinuie în linişte, să se răsucească în interiorul meu de durere. Apoi a doua zi a început să urle în mine să cânte balade şi cântece de jale care mă amărau şi mai tare. Ea era încătuşată în suferinţă. O suferinţă atât de grea şi profundă. A venit şi ziua eliberării. Când v-am privit ochii, ai mei s-au umplut de stropi săraţi de ploaie. Furtuna se dezlănţuia, iar inima mea era de acord cu ceea ce se întâmpla şi în exteriorul învelişului care o menţinea vie şi o proteja. În momentul în care pometii mei v-au simţit căldura pielii din palmă, inima s-a aprins. Ardea mocnit şi plângea cu cele mai amare lacrimi care mi-au fost date să le simt vreodată. De aceea creierul meu nu se mai putea concentra să vă spună o întreagă istorie ci lăsă această misiune ochilor, el încercând să mă readucă pe linia de plutire. Dar nici ochii nu puteau să vă vorbească, se scăldau în apa mării sufletului, şi le era frică să îi privească pe ai dumneavoastră de teama că aţi putea citi din ei mai mult decât aş fi vrut eu să aflaţi atunci. Am plâns atunci şi eu şi inima mea şi ochii mei şi pielea mea şi fiecare părticică din mine. Iar dacă de obicei după furtună, iese soarele, ei bine la mine a uitat să mai iasă. Inima s-a oprit din plâns, la fel şi ochii şi sufletul, doar că în loc să se elibereze de tot, ele au lăsat durerea închisă undeva în adâncuri. Acum nu mai putea simţii nici fericire, cu toate că gura râdea, nici tristeţe suficientă când ochii mai plângeau…da… era o stare de repaus. La fel ca la automobile, uneori accelerează, alteori încetinesc, iar alteori au mişcare rectilinie uniformă. Asta înseamnă că deşi viteza este diferită de zero şi automobilul se mişcă, acceleraţia este zero. Da aşa era şi mai este şi inima mea, un automobil cu o mişcare rectilinie uniformă, cât despre energie potenţială a ei, nu se mai poate vorbi deoarece sistemul ei de referinţă se găseşte undeva extrem de departe, ea ne mai reuşind să-i vorbească suratei ei, decât rareori şi, şi atunci foarte puţin, prin intermediul privirilor furate.

- Iartă-mă Elizabeth, dacă aş fii ştiut, nu aş fii întârziat atât să îţi traduc prin intermediul cuvintelor ce îmi spunea mie inima mea. Suferinţa ta mă torturează. Atunci singura mea fericire era că tu nu îmi vedeai lacrimile, neputând să mă priveşti. Şi chiar dacă am văzut că te-ai sprijinit de tocul uşii ca să nu cazi, am intrat, ca să pot sa mă descarc eu ca un laş, fiind sigur că vei intra, deoarece tu erai mai puternică. Iar acolo în sală, din cauza fricii, a resentimentelor şi a ruşinii ca ceilalţi să nu descopere te-ai fii oprit, iar dacă nu avea să fie aşa, colegul meu care te-a văzut şi se îndrepta spre tine, om cu inima de gheaţă, te-ar fii încurajat bărbăteşte şi poate aşa ai fii intrat. Te-am lăsat ca un nemernic, în grija lui. Ştiu ca în descriere nu seamăn deloc cu cel pe care îl ştiaţi voi, omul puternic, de nedoborât, dar ceea ce simt pentru tine mă doboară. Ştiu că nu e bine şi totuşi…Am avut mustrări de conştiinţă, şi îmi doream să intru în pământ de ruşine când a intrat în birou şi m-a întrebat ce îţi făcusem. „De ce plângea în HALUL acela eleva?”. N-am putu decât să îl întreb ce făcuse cu tine. Mi-a spus că te-a întrebat dacă eşti bine şi ce se întâmplase şi că tu ţi-ai şters rapid lacrimile, ai tras puternic aer în piept de a crezut că o să leşini şi cu vocea tremurând i-ai răspuns că nu s-a întâmplat nimic şi că eşti bine, iar apoi ai intrat în clasă. Atunci mi-am dat seama cât de puternică eşti. Un gând m-a fulgerat şi am conştientizat, de ce te-am văzut trecând spre capătul opus sălii tale de clasă, imediat după ce mi-ai aruncat în faţă dureroasele cuvinte”NE-AŢI PROMIS!!!” . ceilalţi care mai erau cu tine, Mihai şi Helene au plecat, dar tu nemaiputând ai mers la baie să îţi revii, iar destinul a vrut ca eu să văd mai mult decât am dorit şi să nu scap fugind de surghiun. De aceea tu te-ai întors exact când mă grăbeam eu să plec ca să nu te mai întâlnesc, crezând că voi avea suficient timp cât tu te vei calma, însă n-a fost aşa, veneai spre mine, şi te-am văzut încercând din răsputeri să te stăpâneşti, şi ai încercat să treci pe lângă mine nepăsătoare. Dar

eu ţi-am mirosit parfumul slab şi totuşi suficient de prezent pentru a mă înnebuni şi nu m-am putut abţine să nu te chinuiesc pe tine şi în acelaşi timp şi pe mine. Nu m-am putut abţine să îţi şterg lacrimile amare. Ah Elizabeth şi cu toate acestea mi-au mai trebuit apoi şapte zile să pot recunoaşte că …da…nici eu nu sunt indiferent şi da…şi eu te iubesc, aşa cum nu ne este permis, aşa cum nu ar trebui, aşa cum nu am mai iubit în viaţa mea. Şi dacă această iubire mă va trimite în iad, atunci voi merge fericit pentru că te-am avut, pentru că am avut ocazia să îmi împreunez sufletul cu perechea lui chiar dacă numai pentru o bucată infinit de mică de timp incomparabil cu timpul real al universului. Ce avem noi e o iubire păcătoasă şi totuşi fără de păcat. TE IUBESC!! O RECUNOSC!!

Iulie…

Mă simt plină de vacanţă. În cap, prin păr şi unsă pe tot corpul se simte vacanţa. Încercând şi eu ca toate adolescentele tâmpite să mă bronzez, lenevesc la soare, pe o plapumă veche, antică şi de demult, topindu-mă la propriu, în vârful grădinii bunicii . Deşi nu obişnuiesc să agreez căldura copleşitoare, în ultimele zile am început să o iubesc, din cauza ploilor regulate din fiecare după amiază. Urăsc ploaia. Nu ştiu din ce cauză. Pur şi simplu nu o pot suporta. Şi totuşi, căldura e plăcută. Deşi e ora unu şi soarele îmi arde pielea…nu mai simt nimic. M-am pierdut din nou în lumea mea. De două săptămâni, nu mai simt nimic. De două săptămâni nu am mai avut nici o noapte liniştită. Cu toate că încerc cu disperare să îl uit pe demonul seducător, nu reuşesc din cauza subconştientului meu nenorocit care mi-l aduce în fiecare vis. Această situaţie a început să mă calce pe nervi. Într-adevăr, nu mai simt nimic. Sunt o moartă vie. Respir,mănânc, transpir, vorbesc,dacă mă lovesc, trupul mă doare, dar altceva…nimic. Nici o urma cât de mică, nici o dovadă vie a existenţei vreunei emoţii in interiorul meu veştejit. Poate e mai bine aşa. Decât să mă apuc să bocesc de fiecare dată când pierd controlul asupra gândurilor şi ele zboară automat la el.

Ah…ceva rece, îngheţat mi-a atins pielea aburind de pe spate. Încă odată. Surpriză. Ah şi încă ce plăcută. Cu siguranţă doar asta îmi mai lipsea, pentru ca peisajul să fie complet. Plouă. Ah… când voi ajunge în casă voi fi leoarcă şi voi fii nevoită şi să alerg.

Nici nu am apucat bine să îmi strâng lucrurile ca furtuna s-a dezlănţuit în toata splendoarea ei. Dar mi-am dat seama ca nu puteam sa merg cu toate. Nu puteam să car plapuma grea şi în plus şi celelalte lucruri. Începea sa plouă din ce în ce mai tare. Stropii mari îmi loveau acum pilea, iar vântul îmi biciuia faţa. În încercările mele zadarnice de a o şterge din acel loc cât mai rapid, mi-am dat seama ca deja era prea târziu. Totul era ud şi din cer turna cu găleata. Fără să îmi dau seama ce fac, m-am aşezat din nou pe plapumă, mi-am deschis cartea din care citisem nu cu mult înainte şi mi-am aruncat privirea pe primele cuvinte de pe pagină. Pagina galbena se uda rapid, iar apa trecea prin ea, atacând şi celelalte foi. În curând cartea devenise un gunoi. Plina de apă şi cu un scris ce curgea pe pagina înmuiata şi zbârcita nu puteam citi decât cuvintele nescrise ce îmi răsunau în cap:”TE IUBESC!!O RECUNOSC!”. Pe faţa rece, au început imediat să se prelingă si alţi stropi, în afară de cei de ploaie. Cei fierbinţi şi săraţi ca apa mării.

Apă…mare…soare…şi dezastre sentimentale!

Ah am terminat în sfârşit cumpărăturile. Mâine la oara şase jumătate dimineaţa plec la mare. Dacă mi-am pus ceva in exces, acel lucru este apa. Îngrozită de felul în care m-am simţit când am făcut o insolaţie de toata frumuseţea, în stupida încercare de a mă bronza, eu care orice ar fii voi fii mereu albă ca laptele, mi-am luat măsuri de precauţie. În fine…

Plecarea?

Din faţa liceului.

Autocarul era acolo şi câţiva elevi mişunau pe lângă. Deşi mi se părea stupid, îl aşteptam să apară de undeva. Doar eram în faţa şcolii lui acum. Speranţele nu îmi erau nefondate. Îl mai întâlnisem cu două săptămâni în urmă, când aşteptam pe holul principal din liceu să ajut pe cineva cu un proiect pe calculator. Nu s-a sinchisit să mă întrebe prea multe, pentru ca apoi să aflu că se interesase când mai aveam să venim la şcoală şi pentru cât timp. Ba chiar îşi schimbase programul de lucru, venea mult mai devreme şi pleca exact cu o jumătate de oră înainte să ne întâlnim noi. Făcea muncă de teren. La început nu m-am obosit prea mult cu cercetatul, dar într-o dimineaţă, când mergeam la doctor, pentru nişte acte, l-am surprins ieşind din maşină. M-a văzut. S-a oprit din ceea ce făcea. De uimire şi fără să îmi dau seama am făcut şi eu acelaşi lucru. Ne-am privit îndelung, după care zâmbind, în cel mai angelic mod posibil, am înaintat, mergând uşor spre el, continuând să îl privesc. Pur şi simplu m-a şocat în momentul în care a trântit uşa maşinii şi a luat-o la goană. Nu îmi venea să cred. Da alerga…de fapt nu, fugea…fugea de mine. Nu mai înţelegeam nimic. Am hotărât să îngrop undeva adânc această amintire ca să nu îmi creeze mai târziu probleme.

În scurt timp ne-am „îmbarcat” în autocar şi am plecat. I-am făcut şi acum cu mâna mamei, la fel cum făceam când plecam în excursii cu doamna învăţătoare. Mi-am lipit-o de geam şi uitându-mă în ochii ei îi mimam din buze cuvintele:”te iubesc…o sa fie bine…pa pa”.

Pe drum nici un incident.

De mâncat?

Un măr, vreo doi litrii de apă şi un pachet de gumă.

După cincisprezece ore de călătorit intr-o căldură înnebunitoare, am ajuns în sfârşit la mare.

Acolo rutina s-a instalat încă din prima zi.

7.00 trezirea

7.30 mic dejun şi mersul la plajă

8.00 – 12.00 prăjitul pielii, soare, cafea, duhoare de ţigară, somn, apă rece şi sărată de mare, iar apoi plecarea spre vila unde stăteam.

12.30 – 13.00 Prânz…

13.30 – 15.00 leneveală , perne tari, cearşafuri de hârtie, pătură care zgârie pielea arsă şi parfum de nicotină.

15.30 – 18.00 Plajă, spume, somn de frumuseţe, yoga şi apă plată.

18.30 – 19.00 cină…

19.25 panică, haine care zboară, ondulator, placă, dezastru

21.00 în sfârşit o ţinută…”decentă”

21.25 seară, libertate, aer călduţ îmbietor

21.45 o terasă, sau un party pe plajă.

Bere

Suc

Bere

Alune

Cipsuri

Suc

Gogoaşă

Îngheţată

Apă

Apă

Bere

Apă

3.00 cazi mort în pat şi adormi instantaneu

Sâbătă

Duminică

Luni

Marţi

Miercuri

Joi – fuck

…

21.45 o terasă

Bere

Bere

Bere

Vodka

Alune

Eram toţi în jurul mesei şi cântam frenetici o piesă rock, când fără să vreau îmi arunc privirea spre masa alăturată. La fel si Mircea. Cineva ii face cu mâna. Un bărbat. Un domn…ciudat mi se pare cunoscut. Îmi prinde privirea pentru o secundă, iar eu ruşinată că am fost prinsă holbându-mă mi-am „băgat capul sub masă ca un struţ". Sophie care mai nou era cu Mircea, povestea cu acesta despre cel pe care îl văzusem. Sophie ştia de toata tărăşenia cu Victor. Sophie e cea mai bună prietena a mea. Deşi in autocar am stat cu Karla, deoarece ea a fost nevoita sa stea cu răsfăţata ei verişoară, nemţoaica Rommy.

- Le-o întrebat pe astea, pe Helene dacă poate merge cu ele, şi i-o zis că ele vor o girls night. Şi noh el săracu… nu o mai zis nimic şi o plecat. Se pare că o ajuns aici. Oricum ii foarte distrus, are mai multe probleme…(Mircea)

- Aha…(Sophie)

- Salut(străinul care semăna izbitor de mult cu….)

O nu… aceiaşi ochi, aceeaşi atitudine de superioritate, dar parca mult mai plăpândă, vocea…eram în stare de şoc. Ce căuta Victor în Costineşti…

- Elizabeth….pot să mă aşez lângă tine?

- Sigur de ce nu? Doar e liber…

Sângele începea să îmi clocotească în vene. Inima bătea frenetică, extrem de zgomotoasă.

Îi simt mâna pe piciorul meu.

Întuneric. Mai întuneric decât era cu o secundă mai devreme. S-a luat curentul. Pe toată plaja. Liniște. După un minut un zgomot asurzitor de motor de motocicletă mi-a făcut pilea să mi se zbârlească si picioarele să-mi tremure.

-Șșșș nu-i nimic. Nu te speria. Vocea lui Victor era atât de liniştitoare… i-am simţit imediat mâinile încolăcindu-i-se pe după gâtul meu şi trăgându-mă în poala lui. Iar apoi …

Buze, dinţi, limbă, tremur, umed, dragoste, fior, emoţie, plăcere, extaz, inconfortabil, nedumerire,confuzie, mai mult, mai mult, mai mult, din ce în ce mai mult, mătase,parfum,atingeri, mai mult.

STOP!!! Oh nu Helene. Oricât de mult mi-ar fii plăcut de Victor ştiam că Helene încă dacă l-ar fii văzut şi-ar fii dorit, iar acum îl vedea…într-o poziţie nu tocmai potrivită unui director de şcoală, ceea ce după părerea mea…nu era foarte …confortabil.

Dar el? ce era cu el de nu se temea deloc de urmări, nu avea nici o prejudecată, nici un cordon legat în jur care să îl oprească, să îl facă să se comporte raţional. Nimic. Nici un strop din directorul, profesorul, adultul, omul Victor. Liber. Libertin, fără nici o frică, prejudecată…

Mâini, joc de degete, drum, sărut, noapte, frică, maşini şi zgomot exasperant, putoare de peşti prăjiţi, nisip rece umed, scoică ascuţită, apă răcoritoare, mireasma mării inconfundabilă şi de neuitat. Perfect.

Valuri care se sparg în nisip.

Frig.

Pralizaţi de somn.

Patru oameni, în prezentul răsăritului de soare, ce iese din marea strugurie, contopită cu cerul şi norii pământii, cu trecut nesigur şi viitor inexistent. Patru fantasme care nu au mai existat şi probabil nici nu vor mai exista.

Vila.

Somn.

Bătăi în uşă. Sophie…

-Neaţa, ai de gând să te trezeşti şi tu să te vadă odată Nikolaos? aşteaptă deja de două ore pe scări in faţa uşii.

Nedumerire…

- Cine e Nikolaos?

- Pardon? Cum adică? Nikolaos, cel cu care te pupai aseară până nu mai aveai aer…îţi mai aminteşti? Sau erai prea ameţită?

- Nu ! NU se poate.

Râs frenetic, isteric. Frică. Spaimă.

- ce-am făcut? Nu…nu era

eu nu …eu … Victor …nu …

Nu prea reuşeam să articulez cuvintele.

Nod în gât. Tremur. Plâns.

- Elizabeth! Revino-ţi! Ce e cu tine? Ce e cu Victor?

- Sophie…eu aseară am fost cu Victor nu? Te rog spune-mi că numele secret al lui Victor este Nikolaos şi că am fost cu el, te rog, te implor!

- Tu eşti nebună? Aseară ai fost cu Nikolaos…Elizabeth, uite ce e, îmbracă-te, spală-te, respiră şi du-te şi vorbeşte cu băiatu acela. OK? Hai…lasă-l pe Victor în pace!

- Nu pot.

- Ba da!

Şoc.

Pulsul sufletesc din ce in ce mai slab. Tensiune cu valori exorbitante…

Suflet in comă…

Autobuz.

Inconfortabil.

Săruturi false.

Mângâieri.

Gânduri către Victor.

Frig.

Luna.

Zorii zilei.

Dealuri în sfârşit.

Dimineaţă.

Eliberare de Nikolaos.

Acasă.

Somn.

Restul de vacanţă.

Septembrie ~ şcoală

Resuscitare cu ajutorul injecţiilor cu priviri şi cu doze miligramice de iubire.

Obsesie.

Sentimente înăbuşite.

Iubire abolită şi omorâtă din faşă de societate şi de ceea ce cred pământenii că s-ar numi realitate.

Rezultatul?

Două vieţi mizerabile masacrate pe veci.

Reprimarea mirobolantului.

Amorţeală eternă.

Luni 14 Septembrie

La ordinea zilei : şcoala.

Deşi credeam că peste vară schimbarea şi timpul m-a făcut să uit…nu era aşa absolut deloc.

Când l-am revăzut îmbrăcat în costum şi spunând un discurs potrivit cu momentul durerea m-a copleşit mai puternică. Apoi după terminarea festivităţii, am aflat noutăţile.

Anul acesta eram zburători, ceea ce însemna că în majoritatea timpului stăteam în laboratorul de informatică(pe care am ajuns să îl urăsc şi să îl învinovăţesc pentru(vezi pe parcurs)), iar la unele ore ne plimbam prin clasele disponibile în liceu. Ceea ce însemna că nu mai aveam să văd prea degrabă vitrina cu antichităţi de care mă sprijinisem pentru a nu cădea în faţa lui când am izbucnit în plâns la întrebarea „ce s-a întâmplat Elizabeth?” şi pe care curgeau lacrimile mele care se prelingeau pe mâna ce o ţinea pe obrazul meu fierbinte.

Nu mai aveam ocazia să o las pe Sophie să îşi ţină promisiunea de a mă lăsa să stau în locul ei. Când îi cerusem asta a rămas mută de uimire şi plină de confuzie, ştiind că niciodată nu am vrut să stau acolo. Acum doream, pentru că de acolo vedeam perfect uşa de la direcţiune când se deschidea şi ieşea el. L-aş fii văzut destul de des în acel caz. Dar nu. A avut grijă să îmi taie toate cordoanele. Tot. Să nu mai am nici o legătură cu el. Ba chiar ne-a schimbat profesoara de religie cu un tânăr profesor, de care erau îndrăgostite toate fetele. Chiar şi Sophie, care avea un cu totul alt tip de

băieţi. Oricât încercam să găsesc ceva la el care să mă facă să îl plac şi eu ca celelalte,nu găseam decât unele asemănări cu Victor. Dar mi se părea o diferenţă strigătoare la cer. Nu era posibil să ii compari pe cei doi din simplul motiv că cel de care eram într-adevăr îndrăgostită iremediabil, era prea bun pentru a putea fii comparat cu celălalt. Ar fii fost o crimă să încerci să îi compari.

Misiune eşuată dragă Victor!!!

Apoi un infern de nebunie alimentată de durere şi dorinţă mocnită, s-a dezlănţuit. Eram drogată cu iubire şi poftă de a-l vedea, de a-l simţi în mine şi lângă mine.

Erau dimineţi în care mă trezeam cu gândul la ce aş mai putea face pentru a-l vedea.

Când ne întâlneam, totul dispărea în jurul nostru. Eram fericită când vedeam că se fâstâcea când era în preajma mea, devenea împiedecat, ceea ce nu îi stătea în caracter. Toate acestea şi altele mi-au demonstrat cu adevărat că într-adevăr această iubire nu era unilaterală absolut deloc. Era bilaterală. Ne pierdeam unul în ochii celuilalt şi ne mângâiam cu priviri pline de regret şi de arzătorul foc al dorinţei.

Apoi într-o zi vorbind cu Sophie, ea m-a trezit la realitate. Mi-a spus ca mă consum degeaba şi că am ajuns să fac lucruri pentru a fii cu el şi oricum nu avea nici un rost pentru că el era prea în vârsta pentru a fii cu mine, ba chiar mai mult nu şi-ar fii riscat niciodată cariera pentru una ca mine, nu şi-ar fii lăsat niciodată soţia. Pentru ce să o fii făcut, pentru câţiva ani de sex bun şi plăcere, pentru ca apoi să rămână singur ca un câine şi mai presus de toate respins de societate. Mi-a luat trei zile să meditez. Trei zile în care nu am făcut altceva decât să mă gândesc la adevărul acesta pe care mi-l spusese în sfârşit cineva în faţă. Am îngheţat în momentul în care am realizat ca eram obsedată de el. Că poate nu era iubire ci o simplă obsesie, o dependenţă pe care eu însămi o creasem din oribila dorinţă de a îndepărta monotonia din viaţa mea şi de a crea o poveste extraordinară şi nemaiauzită până atunci. Mă simţeam ciudat de libera de durere, de sentimente, de iubire, deşi simţeam un gol imens. Un gol infect şi sinistru care trebuia umplut cu ceva…atunci am început să mă chinui gândindu-mă, că ar fii fost oribil dacă eram sortită să rămân singură toată viaţa mea, drept răsplată unor prostii pe care le făcusem într-o viaţă anterioară. Îmi doream iubire. Nu iubirea de părinţi de care slavă Domnului aveam parte din ce în ce mai mult. Chiar prea mult şi suficientă încât să mă sufoce şi să devină penibilă din punctul meu de vedere. Îmi doream o iubire unică, adevărată şi care să mă ducă într-o altă lume. O iubire ca cea a protagoniştilor din romanele de dragoste cu final fericit. Da ! asta îmi doream. Îmi doream să am destinul unui personaj de roman de dragoste.

Clipe, secunde, minute, ore, zile…treceau…treceau cu o viteză candrie, iar eu nu puteam decât să îmi doresc destinul unui personaj.

Poate această viteză sau poate orice altceva mă obosea uneori atât de tare că simţeam că sunt vlăguită, ameţeam şi aveam migrene oribile.

Vacanţa de crăciun se anunţa cu surle şi trâmbiţe.

În ultima zi de şcoală înainte de vacanţă, trebuia să cântăm în sala festivă, eu, Sophie, Helene şi încă doi băieţi. Nu a ieşit chiar aşa cum ne-am fii dorit noi.

A venit şi Victor, postându-se în primul rând. Când l-am văzut un talaz de fericire şi frică m-a înconjurat. Când nu mă privea direct în ochi înnebunindu-mă complet, se uita cum băteam ritmul cu piciorul. La ultima melodie oricât încercam să mă uit oriunde altundeva în sală, parcă el îmi atrăgea din nou privirea ca un magnet. M-am încurcat. Şi nu am cântat aşa cum a trebuit. Ne-am făcut de ruşine, dar nu mai conta prea mult pentru mine. Eram cuprinsă de îndoieli. Momentele în care l-am

privit în ochi au fost momente în care am simţit în mod cert ceva pentru el. Dar atunci cum rămânea cu eliberarea ,cu obsesia.

Confuzie. Confuzie în aer, în parfum, în melodii, în apa pe care o beam, în tot ce mă înconjura.

Vacanţă….şi încă ceva…zăpăceală.

Uneori moartea poate fi o portiță de scăpare, o eliberare…

Niciodată nu mai simţisem ceva atât de puternic. Ceva atât de…cuvintele nu pot exprima acea tristeţe supraomenească. Stăteam lângă sicriul lui şi nu îmi venea să cred. Nu puteam concepe faptul că murise. Mi se părea ireal. Cu faţa lui imperfectă, cu o mulţime de amintiri şi mai ales cu parfumul lui…Victor părea un demon frumos. Mă simţeam devastată.

Apoi totul a devenit ceţos. O ceaţă ciudată…albăstruie…cu o linie maronie la mijloc? Asta deja era prea mult. M-am frecat la ochi.

Un perete. O cu totul alta încăpere.

O lumină atât de plăcută mi se revărsa pe faţă şi mă încălzea. Ciudat. Visasem. Un vis atât de puternic încât încă mai simţeam acel sentiment indescriptibil. Ceva ticăia. În continuu. Mă enerva. În braţ aveam înfiptă o perfuzie.

Confuzie…

Mama…

Tata…

Iar apoi totul se întâmpla ca pe scena unui teatru iar eu eram singurul spectator…

Medici peste medici asistente…oameni…muritori

Explicaţii…panică…lacrimile mamei…tumoare pe creier…cancer…

MOARTE…

- Şşşt…vă rog tăceţi…plecaţi…aduceţi-mi luceafărul, aduceţi-mi-l pe Hyperion al meu…plecaţi!!!

Dar vorbeam prea încet…iar ei erau prea ocupaţi să îmi explice metodele experimentale, netestate pe nimeni pe care doreau să le aplice pe mine…

- Tăceţi…

Nimic.

Mi-am adunat toate forţele de prin toate colţurile corpului răvăşit pentru a scoate un ţipăt :

- TĂCEŢI!

Toţi au rămas muţi de uimire.

- nu vreau să fiu şoarecele vostru de laborator! Aşa că mişcaţi-vă fundurile pe la paturile altor pacienţi care au nevoie de voi, pentru că de la mine nu primiţi nimic interesant. Nu azi. Plecaţi! Şi voi azi nu vreau decât să fiu cu Hyperion al meu. Vă rog chemaţi-l.

mama…şoc…telefon…Sophie…lacrimi…alte tone de lacrimi idioate fără sens…sărut pe frunte…o privire fără speranţe din partea tatei amestecată cu ceva ciudat…un fel de uşurare…apoi…Victor…Victor… Victor… Victor peste tot…în apă, în aer, în cer, în stele, în suflet, în mine, lângă mine…peste tot…iubire…iubire fără îndoială…

Dacă Eminescu ar trăi, nouă ne-ar fii zâmbit şi ne-ar fii amintit că „atunci când iubirea este, şi ea este numai când e reciprocă absolută, va să zică universală, când iubirea e aceasta e cu neputinţă";că de obicei „geniul n-are moarte dar nici noroc". Însă atunci când luceafărul se îndrăgosteşte de lună, şi ei amândoi se întâlnesc pe pământ…doar moartea îi mai salvează…iar când aceasta vine de la sine…ei trebuie să se bucure căci cu moartea nu vine sfârşitul ci de abia începutul lor.

Trei zile şi trei nopţi, la fel ca în basme. De atât a mai avut parte Elizabeth în compania luceafărului ei , a Hyperionului ei aici pe pământ. Apoi a plecat învăluită în ea pentru a se bucura pe deplin de ea, undeva departe, poate într-o altă dimensiune, poate doar deasupra noastră.

Elizabeth a murit la 15 iunie. După această întâmplare Victor nu şi-a mai revenit niciodată complet. De altfel nici nu a apucat. El moare in noaptea de trei spre patru august alăturându-i-se iubitei lui pentru a-şi desăvârşi pentru vecie o iubire neînţeleasă de muritorii de rând şi condamnată.